Súd:	Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka:	11Csp/132/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8820202735
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Andrea Zolotová
ECLI:	ECLI:SK:OSVT:2024:8820202735.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., zastúpený WEBBER LEGAL, s.r.o. so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO 50 680 552, proti žalovanému: Profi Credit Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava IČO: 35 792 752 zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 233 516 o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 7.833,86 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 7.833,86 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.833,86 eur od 26.10.2021 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 7.833,86 eur titulu primeraného finančného zadosťučinenia spolu s úrokom z omeškania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že medzi ňou a žalovaným ako veriteľom bola na základe návrhu na uzavretie zmluvy (žiadosť poskytnutie revolvingového úveru) zo dňa 18.12.2014 dňa 26.12.2014 uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300067580, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru zo strany Veriteľa v prospech žalobcu vo výške 1.470,- eur. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola na základe návrhu na uzavretie zmluvy zo dňa 18.12.2014 dňa 26.12.2014 uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300067911, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru zo strany Veriteľa v prospech Žalobcu vo výške 1.470,-eur. Spolu so zmluvami o úvere bola dňa 26.02.2014 uzavretá rozhodcovská zmluva č. 8300067580 a rozhodcovská zmluva č. 8300067911. Súčasťou Rozhodcovských zmlúv bola aj rozhodcovská doložka, v ktorej sa zmluvné strany dohodli, že prípadné spory budú riešiť v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z tam uvedených stálych rozhodcovských súdov. Listom zo dňa 08.12.2014 žalobkyňa oznámila žalovanému, že poskytnuté sp. úvery považuje za bezúročné a bez poplatkov, započítala vzájomné pohľadávky žalobcu a žalovaného a prevodom zo dňa 08.12.2014 vyrovnala pohľadávky žalovaného voči žalobcovi. Žalobami zo dňa 31.3.2016 (sp. zn. RK-PC-688/16-MK a sp. zn. RK-PC-690/16-MK) žalovaný cestou Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina od žalobkyne požadoval zaplatenie peňažných plnení zo Zmluvy o úvere 1 a Zmluvy o úvere 2. Žalovaný úmyselne zatajil rozhodcovskému súdu tú podstatnú skutkovú okolnosť, že žalobkyňa listom zo dňa 08.12.2014 oznámila žalovanému, že vyrovnala svoje záväzky podľa zmluvy a že podľa jej názoru žalovanému úroky podľa Zmluvy a 2 nepatria. Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter vydal dňa 29.9.2016 rozsudok č.k.

RK - PC-688/16- MK, ktorým rozhodcovský súd uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku žalovanému sumu 2049,52,- euro a zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR, náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro a trovy konania vo výške 38,16 euro a trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro . Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter vydal rovnakého dňa 29.9.2016 rozsudok č.k. RK - PC- 690/16- MK, ktorým rozhodcovský súd uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku žalovanému sumu 2038,92,- euro a zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR, náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro a trovy konania vo výške 38,16 euro a trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro Žalobkyňa podala proti žalovanému žaloby o zrušenie týchto rozhodcovských rozsudkov, pričom dňa 6. septembra 2017 ich Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom 3Csr/1/2017 - 51 zrušil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2017. Z vykonaného dokazovania OS VT mal za to, že „rozhodcovské zmluvy zo dňa 26.02.2014, boli vopred pripravené, predformulované a vyhotovené takým drobným písmom, že je prakticky nečitateľné. Žalobkyni zrejme neostávalo nič iné, len tieto rozhodcovské zmluvy zo dňa 26.02.2014 iba podpísať, spolu so zmluvami o revolvingovom úvere zo dňa 26.02.2014, v prípade, že chcela, aby jej žalovaný úver poskytol. Takéto konanie nemožno považovať za individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy" (bod 31. odôvodnenia). „V predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g), j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy zo dňa 11.04.2014 došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd. Naviac, v zmysle písm. j) citovaného zákona, pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka." (bod 34. odôvodnenia). „Ako to vyplýva z oboznámených zmlúv o revolvingovom úvere, tak v oboch prípadoch žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1470,-euro a pritom žalobkyňa mala uhradiť za dobu čerpania úveru celkovú čiastku 3307,92 euro čo predstavuje viac ako 100% navýšenie dlžnej sumy. Takýto postup keď už nič iné je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, pretože právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom je neplatný." (bod 35. odôvodnenia). Súd teda nepovažoval Rozhodcovské zmluvy za platne uzavreté a mal za to, že dojednaná odplata je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, pretože právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom je neplatný. Vskutku, je potrebné poukázať na skutočnosť, že úroková sadzba bola v prípadoch oboch zmlúv v úžerníckej výške, a to 70,01% ročne. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá." zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 389/2015 zo dňa 14.09.2016: „V súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 ods. 4 O. s. p.)." Krajský súd Prešov v konaní sp. zn. 3Co/72/2018 zo dňa 04.09.2018 sa k podmienkam uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia vyjadril nasledovne: „Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencií ujmy, stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovia ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrániť spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Uviedla, že zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.".

3. Žalobkyňa uviedla, že Krajský súd Prešov sa v konaní sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07. 12. 2017 k podmienkam uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia sa vyjadril nasledovne: „3. ...Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť...".Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovia ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej' náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce"“.

4. Žalobkyňa uviedla, že v civilnom sporovom konaní sa úspešne domohla rozhodnutia, ktorým súd zrušil rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, ktorými jej rozhodcovský súd uložil povinnosť plniť, a to z dôvodu, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Súd sa vo svojom rozhodnutí vyjadril aj názor o dojednaní odplaty v rozpore s dobrými mravmi. Za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá žalovaný ako veriteľ a dodávateľ v spotrebiteľsko-dodávateľskom zmluvnom vzťahu. Má za to, že nakoľko žalovaný požadoval od žalobkyne odplatu v tak zvrátenej výške, žalobkyňa sa bránila započítaním pohľadávok, žalovaný voči žalobkyni podal žaloby na rozhodcovský súd, avšak tam vôbec súdu neuviedol, že žalobkyňa pohľadávky započítala a teda nepravdivo opísal skutkový stav, žalobkyňa si musela najať právnu pomoc a brániť sa tak v rozhodcovskom konaní, ako aj v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, tak primerané finančné zadosťučinenie je vo výške 100% z toho, o čo sa žalovaných chcel na žalobkyni bezdôvodne obohatiť cestou rozhodcovského konania, čo je v súčte 7833,86 EUR. Táto suma je

vyjadrením toho, čo žalovaný od žalobkyne požadoval v rozhodcovských konaniach, a to rozsudok č.k. RK - PC- 688/16- MK: o suma 2049,52,- euro o zmluvná pokuta vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR, o náhrada nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro o trovy konania vo výške 38,16 euro o trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro - rozsudok č.k. RK - PC-690/16- MK o suma 2038,92,- euro o zmluvná pokuta vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR o náhrada nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro o trovy konania vo výške 38,16 euro a o trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro.

5. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Žalobu považoval za nedôvodnú a návrh je premlčaný.

6. Pôvodne súd rozsudkom zo dňa 23.05.20222 súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 7.833,86 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.833,86 eur od 26.10.2021 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

7. Po podaní odvolania KS Prešov uznesením zo dňa 27.07.2023, č.k. 17Co/Csp/9/2023-164 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Rozsudok vo výroku II. nadobudol právoplatnosť preto predmetom konania ostal len nárok na zaplatenie sumu 7.833,86 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.833,86 eur od 26.10.2021 do zaplatenia.

8. Vo svojom odôvodnení uviedol, že prvoinštančný súd z vykonaných dôkazov skutkový stav nezistil. Prvoinštančný súd v svojom rozhodnutí dôkazy, ktoré vo veci vykonal, len odpísal bez toho, aby tieto dôkazy hodnotil každý samostatne a vo vzájomnej súvislosti a na základe vykonaných dôkazov vytvoril skutkové zistenie dôležité aj pre rozhodnutie prvoinštančného, ale aj odvolacieho súdu. Dokonca prvoinštančný súd do skutkových okolností odpísal aj stanovisko právneho zástupcu, ktoré nie je možné považovať za dôkaz vykonaný vo veci. Keďže neexistuje zistený skutkový stav, potom právne posúdenie veci zrejme nie je správne. Prvoinštančný súd, vzhľadom na nedostatočné zistenie skutkového stavu nemal ani možnosť aplikovať príslušnú právnu normu a vyvodiť z nej právne závery. To, akým spôsobom má byť riadne odôvodnené súdne rozhodnutie, vyplýva z ust. § 220 CSP. Podrobne sa riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia zaoberá aj už ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, kde súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu, uviesť dôvody pri prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a nedodržanie týchto požiadaviek je v rozpore so zásadou práva na spravodlivý súdny proces. ESĽP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď, trvá však na to, aby, ak ide o argument, ktorý je podstatný pre prejednávanú vec, sa týmto prvoinštančný súd zaoberal. Z judikatúry ESĽP vychádza aj ustálená judikatúra Ústavného súdu, ktorý vychádzajúc z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, vychádza z povinnosti všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť relevantných dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia. Najvyšší súd SR v celom rozsahu sa stotožnil s judikatúrou ústavného súdu aj ESĽP a prízvukuje v svojich rozhodnutiach povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, rozhodnutie musí byť presvedčivé tak, aby všetky právne a relevantné dôvody uplatneného nároku boli v súdnom rozhodnutí vyargumentované skutkovo aj právne vo vzťahu k uplatňovanému nároku. Rozhodnutie prvoinštančného súdu však nie je v súlade s týmito princípmi a s názorom odvolacieho súdu, ktorý je viazaný názormi najvyšších súdnych autorít a niet dôvodu, aby aj odvolací súd na takejto formulácii dôvodov súdneho rozhodnutia netrval. Rozhodnutie prvoinštančného súdu nedáva odpovede na základné otázky dôležité pre rozhodnutie o veci, a to niet odpovede na to, či nárok žalobcu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 je dôvodný, a teda či sa žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorým rozhodnutím a v akom rozsahu domohla ochrany svojich porušených práv, a či jej v súvislosti s týmto porušením vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie. Je pravdou, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorý je vyjadriteľný v peniazoch, má však nemajetkovú (imateriálnu) hodnotu, a preto aj keď si žalobkyňa uplatnila nárok na finančnú náhradu v rozsahu, akou mali byť jej práva ukrátené v rozhodcovskom konaní, je povinnosťou súdu túto materiálnu hroziacu ujmu odôvodniť v rozsahu

uplatneného imateriálneho nároku a úvahu náležite v rozhodnutí uviesť tak, aby bola preskúmateľná v odvolacom konaní. Z obsahu prvoinštančného rozsudku však nevyplývajú, okrem všeobecných formulácií a odpísania dôkazov, žiadne také závery, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku žalobkyni v plnom rozsahu, ako si ho uplatnila v žalobe. Preto odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok vo vyhovujúcom výroku podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Krajský súd Prešov uviedol, že úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude ustáliť skutkový stav tak, že dôkazy, ktoré vo veci sú vykonané prvoinštančný súd vyhodnotí, a to jednak každý dôkaz samostatne a vo vzájomnej súvislosti, vyhodnotí tieto dôkazy z hľadiska dôležitosti ku zisťovaným skutočnostiam (podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.), vo vzťahu k jeho zákonnosti. Následne prvoinštančný súd zistí, či je potrebné vyvinúť ďalšiu procesnú aktivitu súdu na doplnenie dokazovania v prospech spotrebiteľa, resp. či spotrebiteľ túto pomoc, vzhľadom na to, že je právne zastúpený, už nepotrebuje a ustáliť skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie. Následne prvoinštančný súd vec právne posúdi a odôvodní nárok, ktorý prizná alebo neprizná čo do základu a čo do výšky. Ak prvoinštančný súd primerané finančné zadosťučinenie prizná, hlavným kritériom pri určení jeho výšky bude primeranosť vzhľadom na porušené právo žalobcu a individuálne zistenia vo veci. Následne prvoinštančný súd bude môcť vo veci rozhodnúť aj o trovách konania. Samotná okolnosť, že žalobkyni uplatnený nárok patrí, pretože to vyplýva priamo z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a že tento nárok vychádza aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/389/2015 neznamená, že úspešné uplatnenie práva nemusí jednoznačne v odôvodnení rozhodnutia označiť aj prvoinštančný súd a uviesť aj úvahu, z ktorej vychádzal pri určovaní výšky uplatňovaného nároku, pretože, aj keď je nárok daný, výška primeraného finančného zadosťučinenia je individuálny a musí byť minimálne spotrebiteľom tvrdený a osvedčený.

10. Na základe uvedeného pokynu Krajského súdu vec súd opätovne prejednal.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, listinnými dôkazmi a to, pripojeným spisom tunajšieho súdu sp.zn. 3Csr/1/2017, písomnými vyjadreniami strán sporu, lekárskymi správami žalobkyne a výsluchom žalobkyne.

12. Z vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav veci:

13. Zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3Csr/1/2017 vyplýva, že rozsudkom zo dňa 6.9.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2017 súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Viktória Arbiter so sídlom Framborská 3605, Žilina zo dňa 29.09.2016 sp.zn. RK-PC-690/16-MK v celom rozsahu. Zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605 Žilina zo dňa 29.09.2016 sp.zn. RK-PC-688/16-MK v celom rozsahu. Žalobkyni boli priznané trovy konania.

14. Z vyjadrenia žalovaného okrem iného vyplýva, že podaná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a súčasne aj to, že tvrdený nárok na primerané finančné zadosťučinenie je premlčaný. Žalobca sa v podanej žalobe domáha, aby súd mu priznal nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 7.833,86 Eur. Tento nárok odôvodňuje tak, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3Csr/1/2017 súd vyhovel ním podanej žalobe a rozhodol o zrušení rozhodcovských rozsudkov. Sumu 7.833,86 EUR žalobca odôvodňuje tým, že ide o sumu, o ktorú sa žalovaný chcel obohatiť, lebo si uvedenú sumu uplatňoval v jednotlivých rozhodcovských konaniach. Spôsob odôvodnenia uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie a jeho výpočtu nemá skutkové a ani právne opodstatnenie. Podanie žaloby (na súde, v rozhodcovskom konaní a pod.) predstavuje začatie konania pred príslušným orgánom, nie vydanie autoritatívneho a vymáhateľného prípisu na zaplatenie. Nejde v žiadnom prípade o postup s cieľom obohatiť sa. Napokon, ako to plynie aj z právnej úpravy exekučného práva, samotnej exekúcii predchádza preskúmavanie rozhodcovského rozsudku ex offo zo strany exekučného súdu a je iluzórna predstava, aby pri podaní žaloby vedel žalovaný (v tomto konaní) výsledok nielen rozhodcovského konania, ale zároveň aj rozhodovania exekučného súdu o vydaní či nevydaní poverenia konkrétnemu súdnemu exekútorovi. Na základe žalobcom uvádzaných skutkových okolností žiadny nárok na primerané finančné zadosťučinenie preto objektívne vzniknúť ani nemohol. Žalobca pri vyčíslení svojho údajného nároku postupoval tak, že spočítal sumu žalovanej istiny v tom - ktorom rozhodcovskom konaní, sankcií za omeškanie, trov konania, trov právneho zastúpenia a nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávku a toto by podľa jeho tvrdenia malo tvoriť sumu, o ktorú sa žalovaný vraj chcel obohatiť. Tvrdenie o „chcení sa obohatiť“ tým spôsobom, že bola

podaná žaloba s konkrétne vyčíslenými nárokmi je pojmovo a logicky vylúčené. Podaním žaloby sa nároky stali predmetom príslušného konania a už v tomto momente absentuje elementárna spojitosť a logická súvislosť medzi tvrdením žalobcu o chcení sa obohatiť a vydaním rozhodcovských rozsudkov. Žalovaný podal žalobu v rozhodcovskom konaní na základe toho, že žalobca dlhodobo neplnil a teda postupoval v zmysle toho, aký postup upravoval právny poriadok. O nedôvodnosti je možné hovoriť napríklad aj pri položke „zmluvná pokuta (...) a úrok z omeškania (...) až pokiaľ výška nedosiahne sumu 1470 EUR“, pretože pri uplatnení žalovaný vychádzal jednak zo zákonného obmedzenia sankcií podľa § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3a nariadenia vlády. Okrem toho nie je z podanej žaloby zrejmá žiadna vysvetľujúca okolnosť, pre ktorú vôbec by sa malo za „sumu, o ktorú sa chcel žalovaný obohatiť“ považovať čiastka vyjadrujúca obmedzenie sankcií uplatňovaná v zmysle zákona. Zjavne nedôvodné a bez vecnej opodstatnenosti je tvrdenie, že žalovaný sa chcel obohatiť o „trovy konania“ a „trovy právneho zastúpenia“, čo sú nároky, na ktoré nárok nevznikol ani len podaním žaloby v tom - ktorom rozhodcovskom konaní, ale by vznikol až právoplatnosťou samotného rozhodnutia. Nakoľko rozhodcovské rozsudky nikdy nenadobudli ani právoplatnosť vzhľadom na suspendačný účinok súvisiace s podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, sú tvrdenia žalobcu v tomto smere neopodstatnené. Žalovaný tvrdí, že žalobca v podanej žalobe neoznačil ani žiadne existujúce skutkové okolností, ktoré by preukázali výšku tvrdeného nároku na finančné zadosťučinenie. Finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, nie náhradou škody či dokonca náhradou potenciálnej škody alebo potenciálne bezdôvodného obohatenia. Keďže finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, pri určovaní jeho výšky je možné prihliadať len na skutočnosti, ktoré majú takýto charakter. Žalovaný namieta neuvedenie žiadnych právne relevantných skutočností, ktorými by žalobca preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, a požadovanou výškou. Určenie výšky finančného zadosťučinenie nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06. 2020) : „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“ Predpoklad o tom, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, by bol v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúci a nedôvodný. Žalovaný považuje za vylúčené, aby v zmysle takej úvahy mal poškodený s ujmou na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ v prípade, v ktorých ani len netvrdí žiadne skutkové okolnosti, už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Ochrana spotrebiteľa nepresahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena. Žalovaný uplatňuje námietku premlčania voči žalovanému nároku. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí č.k. 6Cdo/127/2017: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Uvedený právny názor a výklad k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Najvyšší súd SR prijal v spore, v ktorom si žalobcovia (v postavení spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže Najvyšší súd SR, a ani súdy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Ani z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva žiadny dôvod pre prípadnú domnienku žalobcu, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatniť aj priamo, bez ohľadu na to, či posudzovanie porušenia práva alebo povinnosti je predmetom samostatného výroku alebo len predbežnou otázkou v konaní, kedy sa priamo uplatňuje samotné finančné zadosťučinenie. Pretože je nesporné, že tou predbežnou otázkou je v oboch prípadoch. Aj odborná literatúra predpokladá, že pri žalobách o primeraného finančného zadosťučinenia sa otázka prípadného porušenia práva posudzuje ako predbežná. Napríklad komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1037.) uvádza, že hoci výpočet §

137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a pod. - porovnaj ods. 2 komentovaného ustanovenia) alebo určenie, či tu právo je (napr. vlastnícke), a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku.“ Predpokladaná obrana žalobcu o možnosti uplatňovať nárok až po skončení konania sp. zn. 3Csr/1/2017 je teda vylúčená. Žalobca mohol žalobu o primerané finančné zadosťučinenie podať v roku 2017, spolu so žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je jeho rozhodnutím, prečo nepodal žalobu už v roku 2017 alebo v rámci lehoty 3 rokov od podania žaloby v konaní 3Csr/1/2017, alebo (aj keby išlo o prekročenie medzí počítania premlčacej doby, ktorá sa počíta od existencie skutkových okolností zakladajúcich tvrdený nárok) od vydania rozsudku 3Csr/1/2017, dňa 06.09. 2017. Nesporne preto premlčacia doba uplynula skôr, ako bola žaloba podaná na súde (najneskorší dátum uplynutia premlčacej doby je 06.09. 2020). Žaloba v tejto veci bola na súde podaná dňa 26.10. 2020, teda po uplynutí premlčacej doby a preto žalovaný toto premlčanie namieta. Podľa obsahu splnomocnenia žalobca mohol podať žalobu kedykoľvek pred uplynutím premlčacej doby. Ako podstatnú okolnosť považuje žalovaný časový aspekt uplatňovania finančného zadosťučinenia. Okrem uplatnenia námietky premlčania je dôležité, že ani zo žaloby, a ani z vyjadrenia žalobcu nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý si žalobca uplatňuje s výrazným časovým odstupom. Postup žalobcu sa javí tak, že dlhodobo žiadnu tvrdenú ujmu ani nepociťoval a preto si dlhodobo žiadny nárok na zadosťučinenie neuplatnil. Žalovaný namieta uplatňovanie úroku z omeškania, pretože do žiadneho omeškania sa nedostal. Omeškanie by mohlo vzniknúť až okamihom nesplnenia rozsudkom uloženej povinnosti.

15. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že požiadala o pôžičku Profi Credit, presne sa nepamätá, bolo to okolo 3.000 eur. Zmluva bola uzavretá tak, že ich kontaktovala, zmluva bola uzavretá tak, že prišli s vytlačenými papiermi, nevie z akého dôvodu, bola táto zmluva rozdelená na dve zmluvy. Jedna zmluva bola na polovicu mnou žiadanej sumy a druhá na druhú. Stretla sa so zástupcom, bolo to len v aute na parkovisku, papiere boli vypísané. Bolo to narýchlo, papiere neštudovala. Pôžičku následne splácala. Následne sa rozhodla s pomocou rodičov, túto pôžičku vyplatiť rýchlejšie a to kvôli tomu, že tam boli vysoké úroky. Vyplatili to, bolo im to oznámené, bola vyplatená istina. Následne ju začali kontaktovať s tým, že nespláca splátky, boli to telefonáty, sms-ky, Následne jej prišlo poštou rozhodcovské rozhodnutie o zaplatenie vysokej sumy, z ktorej bola šokovaná, nevie, kde k takýmto peniazom došli. Vtedy sa jej rapídne zhoršil zdravotný stav, bolo to v období, keď bola druhýkrát tehotná. Je dlhodobo diabetička, liečená na cukrovku, rozhádzal sa jej zdravotný stav, čo sa týka cukrovky, mala vysoké glykémie, následne zvracanie počas tehotenstva, bola hospitalizovaná v nemocnici na internom oddelení. Tehotenstvo prebiehalo komplikovane, syn sa narodil 5 týždňov pred termínom a to kvôli rozhádzanému zdravotnému stavu. Potom ju kontaktoval zástupca Profi Creditu, ktorý telefonicky apeloval na to, aby sa stretli, že pôžička nie je splácaná, že má voči ním dlh. Ona to považovala za vyplatenie, riešili to potom právne, kde následne súd rozhodol, že rozhodcovský rozsudok nie je právoplatný. Potom, keď bola hospitalizovaná v nemocnici, resp. nevie, či to bolo vtedy, keď bola doma, prišiel k ním zástupca danej spoločnosti, komunikoval s manželom, že má voči spoločnosti Profi Credit dlh, že nie je platená a kedy to bude vyplatené, akým spôsobom. Manžel apeloval na to, že majú právneho zástupcu, ktorého by mali kontaktovať, aby išiel za ním. Uvedený pán trval na tom, že zmluva nebola uzavretá so žiadnym právnikom, ale s ňou , odmietol kontaktovať právnika, ktorý mal plnú moc. Profi Credit plnú moc mal, nakoľko mu ju doručili. Na otázku, aby sa bližšie vyjadrila k vyhrážkam a k výzvam, koľko ich bolo a o aké vyhrážky sa jednalo žalobkyňa uviedla, že ten pán ju kontaktoval telefonicky alebo sms správy, že trvá na tom, aby sa stretli, aby to riešili, aby to bolo všetko uhradené. Kontaktoval ju približne každý druhý, každý tretí deň, bolo to dosť nepríjemné v danej situácií, ako hovorí, mala zdravotné problémy a sms-správy boli taktiež každý tretí, každý štvrtý deň. Keď uvedený pán, bol u nás, bolo to aj nepríjemné, bývajú na malej ulici na dedine, kde je veľa ľudí. Manžel daného pána z videnia poznal, bolo mu to nepríjemné, či nebude niekde naňho apelovať. Rozišli sa na tom s tým, že sa poradia s právnikom a budeme to riešiť. Na otázku svojho právneho zástupcu , aby uviedla, aké pocity prežívala po osobnom stretnutí uviedla, že bolo to nepríjemné, nevedela , kde na neho natrafí, ako na to pozerajú ľudia, nebol drzí, ale mal arogantnejšie jednanie, bolo jej to nepríjemné. Na otázku aké mala pocity, keď jej prišli domov rozhodcovské rozsudky uviedla, že pre ňu to boli doslova infarktové stavy. Považovala že pôžička je vyplatená, riešili to cez právnika a domov jej prišla neskutočná suma. Potrebovala sa dať dokopy, bola som z toho šokovaná. Na otázku svojho práv. zástupcu, či mala niečo možnosť v zmluvách, ktoré podpisovala, zmeniť uviedla, že nie. Daný zástupca prišiel už s vypísanými, podpísanými papiermi, ktoré som mala len podpísať. Na otázku svojho práv. zástupcu, či

mohla odmietnuť uzavretie niektorej časti zo zmlúv uviedla, že nie, nikto sa jej na nič nepýtal, dostala som papiere, ukázali jej prstom, kde to má podpísať. Žalobkyňa na otázku práv. zástupcu, či to takto bolo aj s rozhodcovskou doložkou uviedla, že o žiadnej rozhodcovskej doložke som nevedela.

16. Z výpovede svedka, manžela žalobkyne E. B. vyplýva, že zmluvu v podstate uzatvorila manželka, zmluvu od nepodpisoval. Na otázku , či bol prítomný pri uzatváraní zmluvy uviedol, že nie. K vymáhaniu dlžných súm svedok uviedol, že riešili to s právnikom, povedal, že nakoľko sú chybné niektoré údaje v zmluve, bude stačiť zaplatiť iba istinu a bezúročne túto pôžičku vrátiť. Takto to uzavreli s právnikom, dali mu plnú moc. Začalo sa to vybavovať, napísal list uvedenej spoločnosti s tým, že nezaplatím úroky, len istinu. Neriešilo sa to pár týždňov, nevie, prišiel následne jeden pán autom, dotazoval, že neplatia splátky, že majú pokračovať v splácaní. Povedal mu, že majú právnika, ktorý to rieši, že má plnú moc, nevie mu povedať, prečo neplatí, nech to rieši s právnikom. On mu hovoril, že zmluvu nepodpísal s právnikom, ale s manželkou, povedal, že právnika kontaktovať nebude, chce hovoriť iba s manželkou a stále to bolo dookola a to isté. Bol to 5-10 minútový rozhovor, následne sadol do auta a odišiel. Na otázku ako často ich takto vyzýva na úhradu dlhu uviedol, že ako celkovo nevie, s ním bol v kontakte iba raz, telefonicky mali pár hovorov, stále mu povedali, že nech kontaktuje právnika, ktorý mal plnú moc a v podstate takto to skončilo. Svedok na otázku práv. zást. žalobkyne, aby uviedol, čo prežíval po osobnom stretnutí s uvedeným pánom, čo sa odohrávalo u nich a čo na strane jeho manželky uviedol, že boli z toho vystresovaní, nevedeli , manželka bola tehotná, mala zdravotné problémy, zhoršilo sa to. Ten pán, nielen že bol hrubý, ale hovoril dosť nahlas, nebol hrubý, ale hovoril nahlas. Bál sa, aby to nepočuli susedia, ktorí nemusia počuť, čo riešia. Bál sa o manželku, bola tehotná, mala zdravotné problémy, vtedy bola aj dosť často hospitalizovaná. On sa k tomu bližšie vyjadriť nevedel, keď ho vyzývali na úhradu. Svedok na otázku práv. zást. žalobkyne, či si pamätá, ako to bolo, keď prišli rozhodcovské rozsudky svedok uviedol, že pamätá sa, on ich nečítal, prišli manželke, ona to dala svojmu právnemu zástupcovi, ktorý to riešil. Samozrejme, zľakli sa, boli tam pálky - vysoké sumy a nevedeli , či to budeme musieť zaplatiť, zase boli trochu v strese, nebolo to nič príjemné.

17. Právny zástupca žalobkyne vo veci poukázal, že v celom rozsahu pridržiava doterajších uplatnených prostriedkov procesného útoku. Má za to, že žaloba je dôvodná v celom rozsahu, poukázal na to, že žalovaný sa pokúsil obísť súdnu ochranu spotrebiteľa a dokonca zavádzajúcim spôsobom, keď v návrhu na vydanie rozhodcovského rozsudku, žiadnym spôsobom neuvádzal rozhodujúce skutočnosti, ktorými by boli, že došlo k započítaniu pohľadávky zo strany žalobkyne, že žalobkyňa požaduje úver za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej aj spôsob vymáhania dlhu bol pre žalobkyňu stresujúci, ako sa neskôr ukázalo, ten dlh ani neexistoval v takej výške, v akej bol vymáhaný. To znamená, že žalobkyňa napriek tomu, že prejavila svoju vôľu a zaplatila istinu a oznámila žalovanému, že úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, napriek tomu, stále dochádzalo k vymáhaniu tohto dlhu, pričom mal za následok jednak zhoršenie zdravotného stavu ale vôbec aj stresujúce obdobie na strane žalobkyne. Vo vzťahu k tomu, aj čo vypovedal svedok, vôbec podľa nášho názoru aj podľa môjho osobného právneho názoru, vôbec to, že žalovaný vôbec niečo riešil so stranou, ktorá nie je zmluvnou stranou, tej zmluvy, t.j. manžel žalobkyne, už aj to podľa môjho názoru dosť presahuje nejaký rámec vymáhania pohľadávky, pretože protistrana nemá čo informovať tretie osoby vôbec o tom, že je nejaká zmluva uzatvorená, je to možno, že aj niekde v rovine ochrany osobných údajov. Je to síce manžel žalobkyne, ale aj tak, nie je zmluvnou stranou, ako ten manžel žalobkyne, to znamená, že aj on možno nemusel vedieť o všetkých aspektoch tej zmluvy a vymáhania, napriek tomu o niektorých tých častiach informovaný bol.

18. Z lekárskych správ žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa sa dlhodobo, 12 rokov lieči na diabetes II. typu a podstúpila amputáciu časti ľavej nohy v nemocnici V D. (hospitalizovaná od 28.10.2022 do 8.11.2022) druhého až piateho prsta s miernymi komplikáciami, podstupovala pravidelné kontroly.

19. Uvedenú vec takto právne posúdil:

20. Podľa ust. § 5 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde

úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Podľa ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

22. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

23. V zmysle citovaných zákonných ustanovení zákon priznáva osobe, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, že má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Zákon nestavuje ako podmienku priznania primeraného finančného zadosť iné podmienky okrem tej, že spotrebiteľ si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade bolo nepochybne splnené bolo a vyplýva to z obsahu spisu 3Csr/1/2017 v ktorom sa preukázateľne domohla ochrany ako spotrebiteľka vo vzťahu k dvom zmluvám.

24. Vo veci 3Csr/1/2017 ako to z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom zo dňa 6.9.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2017 súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Viktória Arbiter so sídlom Framborská 3605, Žilina zo dňa 29.09.2016 sp.zn. RK-PC-690/16-MK v celom rozsahu. Zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605 Žilina zo dňa 29.09.2016 sp.zn. RK-PC-688/16-MK v celom rozsahu. Žalobkyni boli priznané trovy konania. Pôvodne sa viedla dve samostatné konania o zrušenie každého z uvedených rozhodcovských rozsudkov samostatne , druhé bolo pod sp.zn. 4Csr/1/2017, ktoré však boli po zmene zákonného sudcu vo veci 4Csr/1/2017 následne spojené na spoločné konania.

25. Priznané finančné zadosťučinenie má byť vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného dlhodobo trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal.

26. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Prešov 13Co/80/2016 z 20.03.2018 „Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

27. Súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. z.n.6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Citované ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. ... Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny

nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, tj. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.

28. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodný a to z dôvodu, že všetky zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle 5 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. boli nepochybne a preukázateľne splnené , čo vyplýva z obsahu spisu 3Csr/1/2017. Zákon nevyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia splnenie nejakej inej podmienky. Zákon nestanovuje ani limity pre výšku tohto zadosťučinenia.

29. Pri posudzovaní výšky sa súd zaoberá okolnosťami každého jedného prípadu.

30. Súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnený vo výške 7833,86 eur je dôvodný a je primeraný, pričom vychádzal z nižšie uvedenej úvahy súdu.

31. Z vykonaného dokazovania vypláva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dve zmluvy o revolvingovom úvere jednu dňa 26.12.2014 č. 8300067580, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru zo strany Veriteľa v prospech žalobcu vo výške 1.470,- eur a druhú dňa 26.12.2014 č. 8300067911, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru zo strany Veriteľa v prospech Žalobcu vo výške 1.470,-eur. Spolu so zmluvami o úvere boli dňa 26.02.2014 uzavreté aj rozhodcovské zmluvy a č. 8300067580 a č. 8300067911. Súčasťou Rozhodcovských zmlúv bola aj rozhodcovská doložka, v ktorej sa zmluvné strany dohodli, že prípadné spory budú riešiť v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z tam uvedených stálych rozhodcovských súdov.

32. Z obsahu spisu 3Csr /1/2017 a 4Csr/1/2017 vyplýva, návrh na rozhodcovské konania bol zo dňa 31.03.2016 pokiaľ ide o zmluvu č. 8300067911 a zo dňa 31.03.2016 pokiaľ ide o zmluvu č. 8300067580. Rozhodcovský rozsudok č. RK-PC-690/16/-MK bol vydaný dňa 29.09.2016 a druhý č. RK-PC-688/16/-MK dňa 29.09.2016

33. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa podala dve žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, jedna sa viedla pod sp.zn 3Csr/1/2217 a druhá pod sp.zn. 4Csr/1/2017. Následne sa konania viedli pod sp.zn. 3Csr/1/22017. kde súd rozsudkom zo dňa 06.09.2017 obe rozhodcovské rozsudky zrušil. Uvedené konanie potvrdzuje , že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola úspešná v konaní

34. Obe vyššie citované rozhodcovské rozsudku priznávali vysoké plnenie v prospech žalovaného v rozpore so spotrebiteľským zákonom a to v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Plnenie bolo v rozpore s dobrými mravmi , čo nepochybne vyplýva z obsahu rozsudku vo veci 3Csr/1/20017 a to jeho odôvodnenia.

35. Vydané rozhodcovské rozsudky predstavujú exekučný titulu a v prípade, ak by sa žalobkyňa nebránila a nepodala by žaloby o zrušenie rozhodcovských rozsudkov, mal by žalovaný podklad pre vykonanie exekúcie a je nanajvýš pravdepodobne, že by k nej aj pristúpil a mohol tak vymôcť od žalobkyne nedôvodné nároky v rozpore so zákonom.

36. Ako uviedla žalobkyňa a ako to aj vyplýva z obsahu vydaných rozhodcovských rozsudkov žalovaný požadoval od žalobkyne odplatu v enormne vysokej výške, tak zvrátenej výške tak, že žalobkyňa sa musela brániť a navyše v čase keď vedel , že žalobkyňa dlh z istiny uhradila a listom z 08.12.2014 malo dôjsť aj k započítaniu pohľadávok. Navyše túto skutočnosť žalovaný počas konania žiadnym spôsobom ani dôkazom nepoprel a preto ju súd považoval za preukázanú.

37. Žalovaný voči žalobkyni napriek uvedenému podal žaloby na rozhodcovský súd, avšak tam vôbec súdu neuviedol, že žalobkyňa pohľadávky započítala a teda nepravdivo opísal skutkový stav, žalobkyňa si musela najať právnu pomoc a brániť sa tak v rozhodcovskom konaní, ako aj v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

38. Žalovaný týmto svojom nezákonným postupom vystavil žalobkyňu značnému stresu , nepohodliu a neistote ako súdny spor dopadne. Uvedené skutočnosti a stres sa podpísali na zhoršení jej zdravotného stavu. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva z jej výpovede , výpovede svedka jej manžela a predložených lekárskych správ. Žalobkyňa bola v tom čase navyše tehotná. Tieto okolnosti sa musia podľa názoru odzrkadliť pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Priznanie len symbolickej sumy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu nemôže byť primerané s prihliadnutím ja na to, že išlo dva rozhodcovské rozsudku a ani funkciu odradzovaciu a preventívnu.

39. Žalobkyňou vyčíslená a požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 7833,86 eur suma, ktorá spočíva v sume o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne, je podľa sudu primeraná. Nemožno v tomto smere opomenúť, že primerané finančné zadosťučinenie je samostatným právnym a primeraným nárokom odlišným od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, na náhradu škody resp. od nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Cieľom tohto nároku, je predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania a súčasne pôsobiť preventívne na dodávateľa, aby dobrovoľne upustil resp. nepokračoval v protiprávnom konaní a napravil jeho následky bez nutnosti podania žaloby spotrebiteľom. Pokiaľ dodávateľovi nehrozí adekvátna sankcia, dodávateľovi sa z finančného hľadiska neoplatí dodržiavať spotrebiteľské predpisy a nemôže dôjsť k naplneniu preventívnej funkcie právneho inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej aj len ako „PFZ“). Priznanie nízkej, minimálnej sumy by neodradilo dodávateľa pred uplatnením nekalých praktík a pred porušovaním zákona voči spotrebiteľom. Takto zaplatená nízka suma by mohla byť zanedbateľná v porovnaní so ziskom , ktorý by dosiahla porušovaním zákona a nekalými praktikami voči spotrebiteľom k čomu preukázateľne dochádzalo v tomto rozhodnom období aj zo strany žalovaného ako dodávateľa. Uvedená skutočnosť je súdu zrejmá z jeho činnosti.

40. Pri posudzovaní výšky PFZ treba brať do úvahy, ako to uviedla žalobkyňa viaceré kritéria a to spôsobená materiálna ujma ktorá sa premietla do zníženia rodinného rozpočtu žalobcu spotrebiteľa a tým aj do zníženia životnej úrovne jeho rodiny, trvanie materiálnej ujmy v podobe pokračujúceho bezdôvodného, k dobrovoľnému splneniu istiny žalobkyňou, priebeh súdneho konania OS Vranov nad Topľou 3Csr/1/2020, stres a psychické vypätie a zdravotné problémy žalobkyne, ako spotrebiteľa, ktoré podľa súdu preukázateľne boli vykonaným dokazovaním preukázané a to výsluchom žalobkyne , svedka ako aj lekárskymi správami.

41. Žalobkyňa uviedla, okrem iného uviedla, že pôžičku následne splácala, no následne sa rozhodla s pomocou rodičov, túto pôžičku vyplatiť rýchlejšie a to kvôli tomu, že tam boli vysoké úroky. Vyplatili to, bolo im to oznámené, bola vyplatená istina. Neskôr ju začali kontaktovať s tým, že nespláca splátky, boli to telefonáty, sms-ky, Následne jej prišlo poštou rozhodcovské rozhodnutie o zaplatenie vysokej sumy, z ktorej bola šokovaná, nevie, kde k takýmto peniazom došli. Vtedy sa jej rapídne zhoršil zdravotný stav, bolo to v období, keď bola druhýkrát tehotná. Je dlhodobo diabetička, liečená na cukrovku, rozhádzal sa jej zdravotný stav, čo sa týka cukrovky, mala vysoké glykémie, následne zvracanie počas tehotenstva, bola hospitalizovaná v nemocnici na internom oddelení. Tehotenstvo prebiehalo komplikovane, syn sa narodil 5 týždňov pred termínom a to kvôli rozhádzanému zdravotnému stavu. Potom ju kontaktoval zástupca Profi Creditu, ktorý telefonicky apeloval na to, aby sa stretli, že pôžička nie je splácaná, že má voči ním dlh. Ona to považovala za vyplatenie, riešili to potom právne, kde následne súd rozhodol, že rozhodcovský rozsudok nie je právoplatný. Potom, keď bola hospitalizovaná v nemocnici, resp. nevie, či to bolo vtedy, keď bola doma, prišiel k ním zástupca danej spoločnosti, komunikoval s manželom, že má voči spoločnosti Profi Credit dlh, že nie je platená a kedy to bude vyplatené, akým spôsobom. Manžel apeloval na to, že majú právneho zástupcu, ktorého by mali kontaktovať, aby išiel za ním. Uvedený pán trval na tom, že zmluva nebola uzavretá so žiadnym právnikom, ale s ňou , odmietol kontaktovať právnika, ktorý mal plnú moc. Profi Credit plnú moc mal, nakoľko mu ju doručili. Na otázku, aby sa bližšie vyjadrila k vyhrážkam a k výzvam, koľko ich bolo a o aké vyhrážky sa jednalo žalobkyňa uviedla, že ten pán ju kontaktoval telefonicky alebo sms správy, že trvá na tom, aby sa stretli, aby to riešili, aby to bolo všetko uhradené. Kontaktoval ju približne každý druhý, každý tretí deň, bolo to dosť nepríjemné v danej situácií, ako hovorí, mala zdravotné problémy a sms-správy boli taktiež každý tretí, každý štvrtý deň. Keď uvedený pán, bol u nás, bolo to aj nepríjemné, bývajú na malej ulici na dedine, kde je veľa ľudí. Manžel daného pána z videnia poznal, bolo mu to nepríjemné, či nebude niekde naňho apelovať. Rozišli sa na tom s tým, že sa poradia s právnikom a budeme to riešiť. Na otázku svojho právneho zástupcu , aby uviedla, aké pocity prežívala po osobnom stretnutí uviedla, že bolo to nepríjemné, nevedela , kde na neho natrafí, ako na to pozerajú ľudia, nebol drzí, ale mal arogantnejšie jednanie, bolo jej to nepríjemné.

Na otázku aké mala pocity, keď jej prišli domov rozhodcovské rozsudky uviedla, že pre ňu to boli doslova infarktové stavy. Považovala že pôžička je vyplatená, riešili to cez právnika a domov jej prišla neskutočná suma. Potrebovala sa dať dokopy, bola som z toho šokovaná. Na otázku svojho práv. zástupcu, či mala niečo možnosť v zmluvách, ktoré podpisovala, zmeniť uviedla, že nie. Daný zástupca prišiel už s vypísanými, podpísanými papiermi, ktoré som mala len podpísať. Na otázku svojho práv. zástupcu, či mohla odmietnuť uzavretie niektorej časti zo zmlúv uviedla, že nie, nikto sa jej na nič nepýtal, dostala som papiere, ukázali jej prstom, kde to má podpísať. Žalobkyňa na otázku práv. zástupcu, či to takto bolo aj s rozhodcovskou doložkou uviedla, že o žiadnej rozhodcovskej doložke som nevedela.

42. Svedok manžel žalobkyne uviedol, že manželka bola atakovaná o úhradu aj fyzicky. Manželka aj on boli z toho vystresovaní, nevedeli, manželka bola tehotná, mala zdravotné problémy, zhoršilo sa to. Ten pán, nielen že bol hrubý, ale hovoril dosť nahlas, následne svedok uviedol, že nebol hrubý, ale hovoril nahlas. Bál sa, aby to nepočuli susedia, ktorí nemusia počuť, čo riešia. Bál sa o manželku, bola tehotná, mala zdravotné problémy, vtedy bola aj dosť často hospitalizovaná. On sa k tomu bližšie vyjadriť nevedel, keď ho vyzývali na úhradu. Svedok na otázku práv. zást. žalobkyne, či si pamätá, ako to bolo, keď prišli rozhodcovské rozsudky svedok uviedol, že pamätá sa, on ich nečítal, prišli manželke, ona to dala svojmu právnemu zástupcovi, ktorý to riešil. Samozrejme, zľakli sa, boli tam pálky - vysoké sumy a nevedeli , či to budeme musieť zaplatiť, zase boli trochu v strese, nebolo to nič príjemné.

43. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany.

44. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Tieto okolnosti súd v danej právnej veci zohľadnil.

45. Súd nesúhlasí s námietkami žalovaného, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 7833,86 Eur. Tento nárok odvodila od úspechu v konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Vranou nad Topľou pod sp.zn. 3Csr/1/20017, kde bola ako spotrebiteľka úspešná.

46. Táto suma je vyjadrením toho, čo žalovaný od žalobkyne požadoval v rozhodcovských konaniach, a to rozsudok č.k. RK - PC- 688/16- MK: o suma 2049,52,- euro o zmluvná pokuta vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR, o náhrada nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro o trovy konania vo výške 38,16 euro o trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro - rozsudok č.k. RK - PC-690/16- MK o suma 2038,92,- euro o zmluvná pokuta vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne z tam uvedených súm, až pokiaľ výška zmluvnej pokuty nedosiahne sumu 1470 EUR o náhrada nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 119,85 euro o trovy konania vo výške 38,16 euro a o trovy právneho zastúpenia vo výške 239,70 euro .Len v dôsledku aktívnej obrany žalobkyne a vyvolaného súdneho sporu o zrušenie rozhodcovských rozsudkov sa tak nestalo. Už so samotným súdnym sporom je spojený stres

neistota, že musí uhradiť značne vysoké sumy , ktoré sú v rozpor so zákonom a spotrebiteľským právom. Žalovaný k podaniu žaloby v rozhodcovskom konaní pristúpil účelovo, nakoľko mu z jeho činnosti muselo byť zrejmé, že pri podaní takejto žaloby s tými istými nárokmi prostredníctvom súdu, by súd takéto rozhodnutie nesiahol. Súdy ex offo preskúmavajú spotrebiteľské zmluvy a top čo sa žalobcovia neuplatňujú nedôvodné nároky. Zo súdnej praxe a rozhodovacej činnosti súdu je zrejmé, že nebankové subjekty vrátané žalovaného si takéto nároky opakovane aj napriek zamietavým rozhodnutiam súdov uplatňujú.

47. Podľa súdu došlo k naplneniu hypotéky ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobkyne, že jej nárok je dôvodný, ako aj s jeho výškou. Žalobkyňa sa v konaní 3Csr/1/2017 úspešne domáhala ochrany svojich práv teda boli naplnené ust. § 4 a § 5 Zákona pre priznanie finančného zadosťučinenia.

48. Súd uvádza, že účelom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované určité nezákonné nároky a je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, t.j. je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodnený alebo diskriminovaný. Mal za to, že tieto predpoklady boli u žalobkyne splnené a boli v konaní vykonaným dokazovaním preukázané tak, ako je to vyššie uvedené.

49. Súd poukazuje, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať v zmysle zákona ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

50. Súd zotrváva na tom, toto bolo nesporné preukázané, ako je to vyššie uvedené a popísané , že celá situácia mala na žalobkyňu negatívny dopad na jej psychické zdravie a celú situáciu zle psychický znášala. Žalobkyňa bola dlhú dobu v neistote, čo sa podpísalo na jej zhoršenom zdravotnom stave. Neistý stav žalobkyne bol odstránený až právoplatným rozhodnutím vo veci sp.zn. 3Csr/1/2017, kedy bolo rozhodnuté, o zrušení rozhodcovských rozsudkov, že to čo rozhodol rozhodcovský súd dvoch rozhodnutiach žalobkyňa nie je povinná uhradiť.

51. Aj keď je nesporné, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia by nemalo smerovať k obohateniu sa spotrebiteľa. Pri zohľadnení všetkých vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia je v danej veci primeraná.

52. Podľa názoru súdu výška primeraného finančného zadosťučinenia priznaná súdom prvej inštancie nie je v rozpore s jednou so všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobkyňou tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila a preukázané okolnosti prípadu. Námietka o neprimeranosti je preto nedôvodná.

53. Nemožno v tomto smere opomenúť, že primerané finančné zadosťučinenie je samostatným právnym nárokom odlišným od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo od nároku na náhradu ktorého cieľom je aj predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania (ktorého sa žalovaný sústavne dopúšťa, čo je súdu známe z jeho rozhodovacej praxe) a súčasne pôsobiť preventívne na dodávateľa, aby dobrovoľne upustil resp. nepokračoval v protiprávnom konaní ,a by ich neopakoval a aby napravil jeho následky bez nutnosti podania žaloby spotrebiteľom, čo spravidla nerobí. Čaká kým sa spotrebiteľ bude brániť. Pokiaľ dodávateľovi nehrozí adekvátna sankcia, dodávateľovi sa z finančného hľadiska neoplatí dodržiavať spotrebiteľské predpisy a nemôže dôjsť k naplneniu preventívnej funkcie právneho inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Priznanie nízkej, minimálnej sumy, či symbolickej sumy by neodradilo dodávateľa pred uplatnením nekalých praktík a pred porušovaním zákona voči spotrebiteľom. Takto zaplatená nízka suma by mohla byť zanedbateľná v porovnaní so ziskom, ktorý by dosiahla porušovaním zákona a nekalými praktikami voči spotrebiteľom. Preto je námietka žalovaného , že nie je pravda, že sa chcel bezdôvodne na úkor žalobkyne obohatiť nedôvodná. Opakovane uplatňovanie nedôvodných nárokov voči spotrebiteľom o ktorých súdny už rozhodli , že sú nedôvodne smeruje len k snahe získať nejaký prospech na úkor spotrebiteľa a čakať či sa spotrebiteľ nebude brániť.

54. Za nedôvodnú súd považoval aj námietku žalovaného, že tento nárok si mala žalobkyňa uplatniť spolu so žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je samostatným nárokom, ktorým môže byť s konaním v ktorom sa spotrebiteľ domáha ochrany spojený, ale nemusí. Tento nárok si môže spotrebiteľ uplatniť aj samostatnou žalobou, čo v danom prípade žalobkyňa urobila. Nárok sa len odvíja od výsledku konania, ktorým sa spotrebiteľ domáha ochrany svojho práva.

55. Vždy je pritom potrebné zhodnotiť okolnosti daného prípadu. Často sa stáva, že ľudia opakované ataky, výzvy a vyhrážka hlavne od nebankových subjektov o zaplatenie dlžnej sumy, ktoré v prevažnej miere sú v rozpore so zákonom zle psychicky znášajú, čo má často vplyv na rodinný život, ich financie a všetky tieto skutočnosti je potrebné zohľadniť pri určení výšky PFZ. Takto to bola aj v danom prípade. Námietka žalovaného, že nebola preukázaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je preto nedôvodná.

56. Je nepochybné, že u žalobkyne v dôsledku konania žalovaného sa zvýšila intenzita jej psychických a zdravotných problémov, čo sa v negatívnom zmysle aj prejavilo na jej zhoršenom zdravotnom stave o to viac ako pacientka, ktorá sa lieči na cukrovku. Uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú z jej výpovede žalobkyne a z výpovede svedka a lekárskych správ. Psychický stres má dopad na každú chorobu. U žalobkyne došlo k zhoršeniu jej cukrovky v dôsledku čoho musela podstúpiť amputáciu časti chodila, čo z nej urobilo invalida.

57. V konaní, tak ako je to vyššie uvedené bolo preukázané, že žalobkyňa sa v konaní sp.zn. 3Csr/1/20217 úspešne domáhala ochrany svojich práv, boli naplnené ustanovenia § 4,5 cit. zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd žalobe žalobcu ako plne dôvodnej vyhovel z vyššie uvedených dôvodov po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov samostatne ako aj v ich vzájomnej súvislosti tak ako je to vyššie uvedené.

58. Na veci nič podľa súdu nemení to, že išlo o konanie zrušenie rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli vydané v neprospech žalobkyne a boli preukázateľne porušené jej práva ako spotrebiteľa, čo nesporne vyplýva z obsahu spisu a vydaného rozsudku, kde úspešná bola žalobkyňa ako spotrebiteľ.

59. Obrana a tvrdenia žalovaného spochybňujúca nárok na PFZ uvedené v jeho vyjadrení k žalobe je preto s poukazom na vyššie uvedené nedôvodná, nesprávna a nespôsobilá spochybniť dôvodnosť nároku žalobkyne a výšku nároku. Nedôvodná je námietka žalovaného čo po premlčania nároku žalobkyne. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že žalovaný si uplatnil svoje nároky na rozhodcovskom súde aj keď vedel , že sú nedôvodné a vedel o úhrade istiny a mal vedomosť o započítacom úkone žalobkyne voči nemu, čo preukazuje jeho nekalé konanie vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi, čo vyplýva z obsahu spisu 3Csr/1/20017, ktorého sa dopustil počas rozhodcovského konania.

60. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

61. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

62. Podľa § 111 Občianskeho zákonníka, zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

63. Čo sa týka námietky premlčania súd opakovane poukazuje, že táto je tiež podľa súdu nedôvodná. Rozsudok vo veci 3Csr/1/2017 nadobudol právoplatnosť dňa 26.10.2017 a žaloba v tejto veci bola podaná dňa 27.10.2020, teda v posledný deň trojročnej premlčacej lehoty, ktorá sa tento prípad vzťahuje. Súd v tomto smere odkazuje na obdobné rozhodnutie KS Prešov sp.zn. 6Co/94/2018 z 28.03.2019 cit. „ 19. Pokiaľ žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, k tejto odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Aj keď je právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia majetkovým právom, ktoré sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 100,

§ 101 Občianskeho zákonníka, je potrebné uviesť, že táto začína plynúť momentom právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bolo konštatované porušenie práv spotrebiteľa resp. povinností dodávateľa.

64. Žalobkyňa sa ďalej domáhala priznania úrokov z omeškania od 26.10.2020. Súd má za to, k tomuto dňu, je úrok z omeškania nedôvodný. Doručenie výzvy žalobkyňa nepreukázala a primeraná je v zmysle ustálenej judikatúry minimálne trojdňová lehota na plnenie. Keďže žaloba bola žalovanému doručená dňa 22.10.2021, čo vyplýva z doručenky, do omeškania žalovaný sa mohol do omeškania dostať až od 26.10.2021. Preto súd priznal žalobkyni úroky z omeškania až od 26.10.2021 a zvyšok nároku na úroky z omeškania ako nedôvodný a súdom už bol právoplatne zamietnutý.

65. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

67. Súd žalobe žalobkyne čo do istiny vyhovel v celom rozsahu. Súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení rozhodol o nároku žalobkyne, na náhradu trov konania v pomere 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že
a)neboli splnené procesné podmienky,
b)súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c)rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d)konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e)súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f)súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g)zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h)rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a)sa týkajú procesných podmienok,
b)sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c)má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d)ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.